

ת"פ 45188/12/20 - מדינת ישראל נגד ו.ש. אור הבית בע"מ, איגור פרטנוי

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו
ת"פ 45188-12-20 מדינת ישראל נ' ו.ש. אור הבית
בע"מ ואח'

לפני בעניין:	כבוד השופט אורן שגב המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד אנטואנט חניה
נגד הנאשמים		1. ו.ש. אור הבית בע"מ 2. איגור פרטנוי ע"י ב"כ עוה"ד סיגל מלמיליאן מהסניגוריה הציבורית

גזר דין

1. בדיון שהתקיים בפניי ביום 03.05.22 הורשע **נאשם 2**, על פי הודאתו, בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום כדלקמן:

אישום ראשון

הפרת חובת פיקוח נושא משרה בתאגיד - עבירות על הוראות סעיפים 2(א), 10א(א), 20(ב) ו- 21 לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, תשנ"ו-1996 (8 יחידות עבירה);

אישום שני

הפרת חובת פיקוח נושא משרה בתאגיד - עבירות על סעיפים 25א(א) + סעיף 25ב(ג) + 25ב(ה)(א) ו- סעיף 26 לחוק הגנת השכר, התשי"ח-1958 (20 יחידות עבירה).

2. כ-7 חודשים לאחר מכן, ביום 12.12.22 הורשעה **נאשמת 1** בעבירות כדלקמן:

אישום ראשון

עיסוק כקבלן כוח אדם ללא רישיון - עבירה על הוראות סעיפים 2(א) + 10א(א) + 20(ב) לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, תשנ"ו - 1996 - 8 עבירות.

אישום שני

אי העברת סכומים שנוכו משכרו של עובד, למי שלו מיועדים תוך 30 יום מהיום שבו רואים את השכר כמולן - עבירות על סעיפים 25א(א) + 25ב(ג) + 25ב(ה)(2), לחוק הגנת השכר, תשי"ח - 1985 - 20 עבירות.

3. בהתאם להסכמת הצדדים, טיעוניהם לעונש הוגשו בכתב.

טענות המאשימה

בנוגע לנאשם 2

4. המאשימה הקדימה וטענה בנוגע לתיקון 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 והוסיפה, כי על בית הדין להתחשב בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות לצורך קביעת מתחם הענישה ההולם, כמו גם את מספר יחידות העבירה שנעברו, והאם מדובר במעשה אחד או במספר מעשים בתוך "אירוע" אחד, והכל כפי שהותווה בפסיקת בתי המשפט. בהקשר זה טענה, כי יש לקבוע כי כל אישום הוא אירוע אחד הכולל מספר מעשים כדלקמן:

4.1. האישום הראשון

4.1.1 מדובר באירוע הכולל מספר מעשים בהתאם לכמות העובדים, מספר החודשים בהם בוצעה העבירה ומספר העבירות בהן הורשע הנאשם (8), כמפורט בכתב האישום, ומכאן, כי מתחם הענישה צריך לשקף מספרית את גובה הקנס המקסימלי במכפלת מספר יחידות העבירה; הוא הדין ביחס לאישום השני.

4.1.2 אשר לערכים החברתיים המוגנים, טענה כי ביחס לאישום הראשון, מדובר בעבירה על הוראות החוק המסדיר העסקת עובדים ע"י קבלני כוח אדם, וכי תכליתו של החוק היא הגנה על זכויותיהם הקוגנטיות של עובדים אלה מתוך הכרה שמדובר בקבוצה מוחלשת, באמצעות חיוב המבקש להעסיק עובדים להיות בעל איתנות כלכלית שתבטיח את תשלום זכויותיהם. עוד הוסיפה, כי בהתאם לפסיקה, הענישה צריכה להיות כלכלית ואפקטיבית כדי ליצור הרתעה ולהפוך את העבריינות בתחום זה לבלתי כדאית (ת"פ 54873-02-20 **מדינת ישראל נ' צוות הלבן בע"מ**).

4.1.3 ביחס לנסיבות ביצוע העבירה, טענה, כי מדובר בביצוע עבירות במשך תקופה ממושכת של שנה, במהלכה הפר נאשם 1 את חובת הפיקוח, באופן שהתאפשר לנאשמת 1 לפעול כקבלן כוח אדם, שלא כדון, ולספק 8 עובדים ל-4 מזמינות שירות שונות.

4.1.4 העונש המקסימלי בגין כל יחידת עבירה של אי פיקוח, המשיכה וטענה, הוא קנס בסך 29,200 ₪. לפיכך, טענה כי מתחם הענישה הראוי הוא בין 40% ל- 50% מגובה הקנס המקסימלי, וזאת לנוכח חומרת העבירה והפגיעה בערך החברתי המוגן. מבחינה כספית, מתחם הענישה הוא בין 93,440 ₪ ל- 116,800 ₪.

4.1.5 אשר לעונש הספציפי בתוך המתחם הנ"ל, טענה ב"כ המאשימה, כי לאחר שנשקלו הנסיבות האישיות של הנאשם לקולא, לרבות הודאתו ולרבות העובדה שזהו לו המפגש הראשון עם רשויות החוק, היא מבקשת להשית עליו קנס בסך 105,120 ₪.

4.2 האישום השני

4.2.1 מבחינת הערך המוגן שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות בהן הורשע נאשם 1, טענה ב"כ המאשימה, כי מדובר בעבירות בדרגת חומרה גבוהה, שכן מדובר בסכומי כסף שנוכו משכרו של העובד ולא הועברו ליעדם - קופת הגמל. חוק הגנת השכר, שהופר, הוא חוק מגן, ופגיעה בהוראה מהוראותיו משמעה פגיעה ישירה בעובד ובתנאיו הסוציאליים. מעבר לפגיעה הכספית בעובד, התוצאה של עבירה זו היא העמדת העובד בחשיפה לכך שאם יתרחש מקרה המזכה אותו בפיצוי כלשהו, הוא ימצא עצמו בפני שוקת שבורה, באופן שהדבר יפגע בו ובמשפחתו. בעניין זה הפנתה לפסיקת בית הדין (ת"פ 23699-06-17 **מדינת ישראל נ' ר.י.א. אביב ניהול אחזקת מבנים בע"מ**), שקבעה, כי הלכה למעשה, מדובר בשליחת יד לכיסו של עובד ופגיעה בזכותו להבטחת מינימום של קיום לעת זקנה או בעת נכות. עוד הוסיפה, כי מדובר בעבירה בעלת אופי כלכלי מובהק, ולכן נדרשת ענישה הולמת ומרתיעה והפנתה בעניין זה לע"פ (ארצי) 11534-11-14 **משה אדרי נ' מדינת ישראל**.

4.2.2 אשר לנסיבות ביצוע העבירה, טענה כי מדובר על תקופה ארוכה בה נעברו העבירות - 9 חודשים, במהלכם נוכו כספים מ-3 עובדים, שלא הועברו ליעדם. בהתאם לסעיף 25ב(ה)(2) לחוק הגנת השכר, מדובר בנסיבות מחמירות. עוד טענה, כי העונש המקסימאלי הקבוע בחוק בגין כל יחידת עבירה כאמור עומד על קנס בסך 678,000 ₪.

4.2.3 המאשימה ביקשה אפוא כי מתחם הענישה ינוע בין 90,000 ₪ ל- 150,000 ₪, וביקשה כי העונש הספציפי בתוך מתחם זה, יועמד על 150,000 ₪, וזאת לאחר שנשקלו לקולא נסיבותיו של הנאשם.

4.2.4 עוד ביקשה לחייב את הנאשם לחתום על התחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע למשך 3 שנים ולקבוע כי יוטל על הנאשם עונש של ימי מאסר בגין אי תשלום הקנסות העונשיים, בהתאם לסעיף 71 לחוק העונשין וימי מאסר בגין אי חתימה על כתב ההתחייבות, בהתאם לסעיף 74 לחוק העונשין.

טענות הנאשם

5. הסניגורית הקדימה וטענה, כי כיום הנאשם בעל רישיון לפעול כקבלן שירות בתחום הניקיון, שניתן לו לאחר שביצע את העבירות מושא כתב האישום (נספח א' לטיעוני הנאשם), וכי הדבר מלמד, כי הרשות שקלה בעניינו את כל שיקולים הרלוונטיים, וחרף האמור בכתב האישום, החליטה לתת לו רישיון. עובדה זו, טענה, אינה מתיישבת עם הטענה כי מדובר בביצוע עבירות בנסיבות מחמירות, שאם לא כן, הנאשם לא היה מקבל רישיון.

6. ביחס לאישום הראשון, טענה, כי הוא הודה בעבירה של הפרת חובת פיקוח ולא פעל כקבלן כוח אדם, כפי שמיוחס לו ע"י המאשימה. הנאשמת עסקה במתן שירותי ניקיון ולכן בהתאם לחוק, פעלה כקבלן שירות, ולא כקבלן כוח אדם.
7. ביחס לאישום השני, טענה כי כל הכספים שנוכו ממשכורותיהם של העובדים, הועברו בסופו של דבר ליעדם, ומדובר באיחור ולא באי העברה.
8. אשר לקביעת מתחם הענישה בראי מספר יחידות העבירה, טענה, כי כל אחד משני האישומים מהווה "מסכת עובדתית בפני עצמה, שהתרחשה על פני תקופה אחת רציפה בסמיכות זמנים ביניהם ללא פערי זמן, מקום או מטרה באותו העניין והמסגרת", ולכן בהתאם להלכה שנקבעה בע"פ 5643/14 אחמד עיסא נ' מדינת ישראל, אין "לפצל" את העבירות ולפרוט אותן לזמנים. לפיכך, הציעה לראות בכל אישום אירוע אחד, קל וחומר שעה שביחס לנאשם מדובר בעבירת פיקוח שהנה עבירה מתמשכת.
9. אשר למתחם הענישה עצמו, טענה כי ביחס לאישום הראשון הקנס המקסימלי לכל יחידת עבירה הוא 29,200 ₪, וכי המאשימה הציעה להשית קנס בסך 105,120 ₪ בגין 8 עבירות, היינו, 13,125 ₪ לאירוע אחד; ביחס לאישום השני - בין 4,500 ₪ ל- 7,500 ₪ לכל יחידת עבירה.
10. הסניגורית הוסיפה, כי בנסיבותיו של תיק זה, מתקיים צידוק לחרוג ממתחם העונש ההולם לקולא בשל הטעמים הבאים:

- 10.1 הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם רשות החקירה ביחס לשני האישומים;
- 10.2 הנאשם הודה כי ביחס לאישום הראשון טעה;
- 10.3 הנאשם הודה כי הסתמך על רואה החשבון שלו ולכן ספק אם מתקיים היסוד הנפשי;
- 10.4 הנאשם פעל לקבלת רישיון במקביל לניהול ההליך הפלילי נגדו, ואף קיבל רישיון כאמור;
- 10.5 הנאשם ביצע את העבירות בעודו בן 30, כשהוא חסר ניסיון תעסוקתי כעצמאי;
- 10.6 הוא גרוש ואב לילדה קטינה, חסר אמצעים כלכליים ומתגורר בבית הוריו;
- 10.7 אין בבעלותו רכב והוא מחזיר חובות שרובצים עליו.
- 10.8 הנאשם הודה וחסך בכך זמן שיפוטי יקר;
- 10.9 כיום הוא עובד כשכיר בחברת משלוחים ומשתכר 4,500 ₪ לחודש;
- 10.10 הנאשם מחזיר הלוואה בסכום חודשי בסך 5,084 ₪ ומשלם מזונות עבור בתו בסך 3,000 ₪. בנוסף, יש לו חוב למע"מ.
- 10.11 הנאשם אדם נורמטיבי, הפנים את הטעות שעשה ומתחרט עליה.

10.12 לתמיכה בטענותיו בנוגע למצבו הכלכלי, צורפו מסמכים שונים (נספח ג').

11. לאור האמור לעיל, ביקש הנאשם כי בגין האישום הראשון יושת עליו קנס עד לגובה 6,562 ₪, וביחס לאישום השני - עד 4,500 ₪.

12. בנוסף ביקש פריסת תשלומים וציין, כי פסיקת סכומים גבוהים מאלה שנתבקשו יפגעו באפשרותו להשתקם כלכלית ולתמוך בבתו הקטינה.

בנוגע לנאשמת 1

13. ביום 21.06.22 הגישה המאשימה את טיעוניה בכתב ביחס לנאשמת 1 ולמעשה, שבה בטענותיה המשפטיות על האמור בטיעוניה ביחס לנאשם 2, לעניין הערכים החברתיים המוגנים ולעניין האופן בו נכון וראוי לקבוע את מתחם העונש.

14. אשר לגובה הסכומים שנתבקשו בקביעת מתחם העונש, שבה המאשימה וביקשה, ביחס לאישום הראשון, כי המתחם ייקבע בין 40% ל- 50% מגובה הקנס המקסימלי, וזאת לנוכח חומרת העבירות, ובערכים כספיים - בין 46,080 ₪ ל- 57,600 ₪.

15. ביחס לקנס הספציפי בתוך מתחם הענישה, ביקשה כי יוטל על נאשמת 1 קנס בסך 51,840 ₪.

16. ביחס לאישום השני, ביקשה כי המתחם ינוע בין 90,000 ₪ ל- 150,000 ₪ וביקשה כי הקנס הספציפי בתוך המתחם יועמד על 150,000 ₪.

17. כמו כן, ביקשה לחייב את מר חג'בי יוסף, בעל המניות והדירקטור לחתום על כתב התחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעה נאשמת 1 למשך 3 שנים.

18. יצוין, כי נאשמת 1 או נציג מטעמה לא התייצבו לדיון ההקראה שהתקיים ביום 12.12.22 ולכן הנאשמת 1 הורשעה שלא בפניה. כמו כן, בדיון שהתקיים ביום 23.10.23 לצורך שמיעת הטיעונים לעונש, לא היתה התייצבות מטעם נאשמת 1 או מטעמה, וזאת חרף העובדה שהוצג אישור מסירה ע"י ב"כ המאשימה.

דיון והכרעה

19. אקדים ואתייחס למתחם הענישה ואציין, כי מקובלים עלי טיעוני המאשימה ביחס לשני האישומים ולשני הנאשמים, הן לעניין הערכים החברתיים המוגנים והן לאופן בו ראוי להתייחס לריבוי העבירות בתיק זה, ולהלן אפרט. מטעמי נוחיות והואיל ונאשם 2 התייצב, הודה וטען לעונש באופן מפורט, אתחיל את הדיון בעניינו, ולאחר מכן אעבור לדון בנאשמת 1.

נאשם 2

20. אשר לאישום הראשון, חוק העסקת עובדים אכן נועד להבטיח כי העסקת עובדים באמצעות קבלני כוח אדם לא תהיה תחום פרוץ, וזאת על מנת להבטיח כי תישמר הגנה על זכויותיהם האלמנטריות של עובדים, שמשתייכים במקרים רבים לשכבה מוחלשת של עובדים. בין יתר התנאים לקבלת רישיון, גם הפקדת ערובה לטובת המדינה להבטחת זכויות העובדים, וברי, כי מי שפועל בניגוד לחוק, שם לאל את מטרת החוק ואת תכליתו, תוך יצירת אי שוויון ביחס למי שפועלים בהתאם לחוק. מקובלים עלי דברי המאשימה, לפיהם מדובר בעבירה בעלת אופי כלכלי וכי הענישה צריכה להיות בהלימה לכך על מנת שתהווה תמריץ שלילי לעבריינים פוטנציאליים ותהפוך את העבריינות בתחום זה ללא כדאית כלכלית.

21. בנוסף, מקובלת עלי טענת המאשימה בנוגע לכך שביצוע העבירה במשך תקופה ממושכת של שנה העצימה את הפגיעה בערכים המוגנים ביחס ללא פחות מ-8 עובדים, ועובדה זו מן הראוי שתילקח בחשבון.

22. אשר על כן, לאור חומרת העבירה, משך התקופה בה התבצעה העבירה ומספר העובדים והצורך בהרתעה אפקטיבית, אני מקבל את טענת המאשימה כי מתחם הענישה הראוי צריך לנוע, בנסיבותיו של תיק זה, בין 40% ל-50% מגובה הקנס המקסימלי, ומבחינה כספית - ביחס לנאשם 2 בין 93,440 ₪ ל-116,800 ₪ (בשים לב לכך שהקנס המקסימאלי על כל יחידת עבירה במקרה זה הוא 29,200 ₪).

23. אשר לאישום השני, מקובלים עלי טיעוני המאשימה, כי מדובר בעבירה בדרגת חומרה יתרה, והראיה לכך היא הקנס החריג שהמחוקק ראה לנכון להטיל בגין כל יחידת עבירה הן על החברה המעסיקה והן על נושא המשרה בה. כפי שנטען ע"י ב"כ המאשימה, וטיעוניה עולים בקנה אחד עם ההלכה הנוהגת, אי העברת ניכויים שנוכו משכר העובד ליעדם, מהווה גניבה ממנו, פשוטו כמשמעו. מעבר לכך, ביצוע העבירה חושף אותו ואת משפחתו לסיכון של ממש בשל היעדר כיסוי פנסיוני וכיסוי בגין אובדן כושר עבודה, דבר שעלול להציב אותו בפני שוקת שבורה מבחינה כלכלית ולגרום לו ולמשפחתו ליפול כאבן ריחיים על צווארה של הקופה הציבורית. אכן מדובר בחמורה שבעבירות שבעולם דיני העבודה, ומן הראוי להתייחס לכך בהתאם.

24. אשר לאופן קביעת מתחם הענישה ההולם, אני דוחה את טענות נאשם 2 וזאת מן הטעמים שהובאו בטיעוני המאשימה. אי העברת ניכויים שבוצעו מהשכר ליעדם מידי חודש היא עבירה שמתחדשת מידי חודש, וככזו יש להתייחס אליה. הדעת לא נותנת כי העונש בגין עבירה מסוג זה, שבוצעה במהלך חודש אחד תהיה שקולה לביצוע עבירה זו במשך מספר חודשים. כגודל תקופת ביצוע העבירה, כן גודל החומרה הן של המעשה העברייני והן של תוצאתו.

העונש הספציפי - חריגה לקולא

25. אשר לקנס הספציפי שראוי להטיל על נאשם 2, החלטתי לקבל את עמדת הסניגורית ולחרוג ממתחם הענישה לקולא, והכל מן הטעמים שאפרט להלן.

(א) הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה ובכך חסך זמן שיפוטי ותשומות יקרות של ניהול משפטי ע"י המאשימה. הודאתו אף מלמדת בעיניי כי הפנים את חומרת העבירות שביצע. לכך מצטרפת העובדה, כי נאשם 2 פעל להסדרת רישיונו תוך כדי ההליך המתנהל נגדו, ובכך, למעשה פעל להסרת המחדל המקורי - עיסוק כקבלן כוח אדם ללא רישיון כדן.

(ב) שיקול נוסף נוגע לנסיבותיו האישיות של נאשם 2, שהנו בתחילת שנות ה-30 לחייו ובעת ביצוע העבירות היה בתחילת דרכו המקצועית והעסקית. ברגע שנודע לו על כך שהוא פועל שלא כדין, הסדיר את העניין.

(ג) הנאשם גרוש ואב לפעוטה. בהתאם למסמכים שהוגשו לתיק, מצבו הכלכלי דחוק; הוא עובד כשכיר ושוב אינו מפעיל את העסק שהפעיל, הגם שקיבל רישיון כדין.

(ד) סבורני, כי חרף חומרת העבירות, מן הראוי לקחת עובדה זו בחשבון על מנת לסייע בשיקומו הכלכלי, וזאת על מנת שהוא ומשפחתו לא יפלו למעמסה על הקופה הציבורית.

26. אשר על כן, לאור נסיבותיו האישיות של נאשם 2, החלטתי להטיל על הנאשם קנסות שחורגים לקולא ממתחם הענישה, וזאת, כפי שאפרט להלן, תוך הכבדת ידי עליו בכל הקשור לקנסות מותנים, ואבהיר.

27. כאמור לעיל, נאשם 2 בחור צעיר ונמצא בתחילת דרכו המקצועית. לפיכך, והואיל וכבר הצליח לקבל רישיון להפעלת עסק של קבלן כוח אדם, אין מניעה כי בשנים הקרובות יבקש לשוב ולעסוק בכך.

28. אשר על כן, סבורני כי לקנס המותנה בתיק זה ממד הרתעתי ממשי ביחס לנאשם 2, ואני נעתר לבקשת המאשימה להטילו למשך פרק הזמן המקסימלי הקבוע בחוק - 3 שנים.

29. עונש זה מאזן לטעמי בצורה ראויה, בנסיבותיו האישיות של הנאשם, בין האינטרס הציבורי באמצעות הטלת קנסות כספיים מצד אחד (הגם שהם נמוכים משמעותית מהרגיל), לבין הרתעת הנאשם באופן אפקטיבי ל-3 השנים הקרובות באמצעות קביעת קנס מותנה גבוה מהרגיל. החלטתי זו נסמכת מבחינה משפטית על ההלכה, לפיה התחייבות כאמור מהווה כשלעצמה עונש של קנס מותנה, הגם שמדובר בעונש הקל שבעונשים הקבועים בחוק העונשין (ראו דברי כב' הנשיא (בדימ') א. גרוניס בדנ"פ 8062/12 **מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' חברת נמלי ישראל פיתוח ונכסים בע"מ**, (2.4.2015). זאת ועוד, בשים לב לחריגה לקולא בקנסות הכספיים, החלטתי, בהתבסס על המודל שנקבע בתיק ע"פ 52001-05-14 **טיב טעם רשתות בע"מ נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 01.08.16), להחמיר עם הנאשמות בנושא גובה ההתחייבות הכספית ולחייבן בקנס מותנה גבוה.

30. לאור האמור לעיל, אני מטיל על נאשם 2 את העונשים הבאים:

אישום ראשון

30.1 בגין אחריות נושא משרה והפרת חובת פיקוח ביחס לעבירה על חוק העסקת עובדים - קנס בסך 10,000 ₪.

30.2 הנאשם יחתום על התחייבות להימנע מביצוע העבירה בה הורשע על פי הודעתו במסגרת אישום זה. גובה ההתחייבות - 116,800 ₪ (הקנס המקסימלי במכפלת מחצית ממספר יחידות העבירה - 4).

אישום שני

30.3 בגין אחריות נושא משרה והפרת חובת פיקוח ביחס לעבירה של אי העברת סכומים משכרו של עובד - 12,000 ₪.

30.4 הנאשם יחתום על התחייבות להימנע מביצוע העבירה בה הורשע על פי הודעתו במסגרת אישום זה. גובה ההתחייבות - 1,356,000 ₪ (הקנס המקסימלי במכפלת 2 יחידות העבירה). ההתחייבות תיחתם בתוך 45 יום מהיום (בשים לב למצב הלוחמה השורר במדינת ישראל במועד כתיבת גזר הדין).

הסניגורית תדאג להכניס לתיק האלקטרוני את ההתחייבות החתומה.

31. לבקשת הנאשם, אני מורה כי סכום הקנס הכולל בסך 22,000 ₪ ישולם ב- 22 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים בסך 1,000 ₪ כל אחד. מועד תשלומי של התשלום הראשון - 01.12.23.

32. לבקשת המאשימה, ולאור הקנסות הכספיים הנמוכים שהשתתי על נאשם 2, אני קובע, כי ככל שהקנסות לא ישולמו הוא יהיה צפוי למאסר של 4 חודשים, וככל שההתחייבות לא תיחתם במועד, הוא יהיה צפוי למאסר של 3 חודשים, וזאת בהתאם לסעיפים 71 ו-74, בהתאמה, לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

33. לא נעלמה מעיני טענת נאשם 2 במסגרת טיעוניו לעונש לעניין אכיפה בררנית, ואולם, החלטתי לדחותה מן הטעם שהועלתה לראשונה במסגרת הסיכומים, מבלי שניתנה למאשימה האפשרות להתגונן בפניה. טענה מסוג זה, מן הראוי שתעלה במסגרת דיון הוכחות, ולאחר שהטוען לה הניח ראשית ראיה לטענתו עפ"א (ארצי) 16396-12-13 **מדינת ישראל נ' אלירן דואב** (09.09.15).

נאשמת 1

34. משלא הוגשו כל טיעונים מצד נאשמת 1, אני מאמץ את עמדת המאשימה לעניין מתחם הענישה וקובע כי הוא בין 46,080 ₪ ל- 57,600 ₪ (בשים לב לכך שהקנס המקסימאלי על כל יחידת עבירה במקרה זה הוא 14,400 ₪).

35. הוא הדין לגבי הקנס הספציפי בתוך מתחם הענישה הנ"ל. לפיכך, אני קובע כי יוטלו על נאשמת 1 הקנסות הבאים:

אישום ראשון

בגין עיסוק כקבלן כוח אדם ללא רישיון - 51,840 ₪

אישום שני

בגין אי העברת סכומים שנוכו משכרו של עובד - 150,000 ₪.

36. בנוסף, אני מורה למר יוסף חג'בי, בעל המניות בנאשמת 1, לחתום בשם נאשמת 1 על התחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעה בתיק זה. גובה ההתחייבות - 1,356,000 ₪.

37. ההתחייבות תיחתם בתוך 45 יום מהיום (בשים לב למצב הלוחמה השורר במדינת ישראל במועד כתיבת גזר הדין).

אחרית דבר

38. **המזכירות** תשלח את שוברי התשלום ואת ההתחייבות לנאשם 2 באמצעות הסניגורית - עוה"ד סיגל מלמיליאן, ולנאשמת 1 - לכתובת המופיעה בהודעה המאשימה מיום 25.01.23 - רח' הרב אברמסקי, 41/1 בני ברק.

39. תשומת לב הנאשמים מופנית להוראות הכלליות הבאות:

- א. ככל שמועד התשלום חל בשבת או ביום חג, עליהם **להקדים** את התשלום על מנת להימנע מקנסות ומריבית פיגורים.
- ב. החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים והתשלומים שקבע בית הדין.
- ג. ניתן יהיה לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:
 - בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.
 - מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000.
- ד. במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

ניתן היום, י' חשוון תשפ"ד, 25 אוקטובר 2023, בהעדר הצדדים.